

Chương 2

Tiếc Thật Đấy, Ánh Mặt Trời Này... Gió Nữa...

Cộp.

Âm thanh mơ hồ của thứ gì đó va đập khiến Nan Da mở mắt. Cô ngây ngốc nhìn đăm đăm cái chụp đèn lơ lửng trong bóng tối đen đặc như một con sứa. Không khí lạnh lạnh phảng phất trong căn phòng và cảm giác chần chệm lạ lẫm chạm vào làn da cùng lúc ủa vào não bộ, đến khi đầu óc thông suốt, cô nhận ra mình đang ở nơi có anh và chỉ vừa choàng tỉnh giữa giấc ngủ.

Hình như cô nghe thấy tiếng gì đó.

Nan Da dỏng tai nghe ngóng một lúc, nhưng bầu không khí ban đêm thật yên ắng.

Mấy giờ rồi không biết?

Nan Da thò tay xuống dưới gối, lần tìm đồng hồ đeo tay. Kim đồng hồ dạ quang màu xanh nhạt đang gập gù ở khoảng giữa hai giờ và ba giờ. Nhét nó xuống dưới gối, cô nhắm mắt lại.

Tích tắc tích tắc.

Nan Da trần trọc, trở mình lăn qua lăn lại mấy lần. Cô lại mở mắt ra. Âm thanh tích tắc của kim giây vang lên thật to, giống như chim gõ kiến liên tục gõ bên tai. Đối với một người hể đầu vừa chạm gối là ngủ không biết trời đất gì như cô, tiếng kim giây của đồng hồ lúc này thật quá đổi lạ lẫm.

Nan Woo... chắc là sợ lắm.

Nan Da nhớ đến Nan Woo. Thỉnh thoảng con bé lại thức dậy giờ này để đi vệ sinh. Cô lôi đồng hồ đeo tay ra, lặng yên ngắm kim giây dịch chuyển. Cây kim mỏng manh phía trên những chữ số La Mã chậm chạp rung mình một cách miễn cưỡng.

Cộp.

Kim giây quay đúng một vòng. Khi nó chạm đến số “1” lần nữa, âm thanh của thứ gì đó va chạm lại vang lên. Nan Da tìm lấy cái đồng hồ, bật người dậy, nhìn chằm chằm vào bóng tối. Âm thanh vang lên tuy nhỏ nhưng cô nghe thấy

rất rõ ràng. Nan Da xuống giường, mở cánh cửa phòng ngủ. Cô lại lắng tai nghe nhưng không phát hiện ra âm thanh nào nữa.

Nhờ ánh đèn của nhà kính chiếu đến tận tầng hai mà phòng khách mang một vẻ thoát tục tựa biển xanh sâu thẳm. Giống một con cá đuối khổng lồ từ nơi nào đó đang uốn lượn bơi đến.

Mình nghe nhầm rồi sao?

Nan Da liếc sang cửa phòng Hyun Moo ở phía đối diện. Cô định đóng cửa phòng mình lại, nhưng sau khi chân chừ một lát, cô nhón chân đi về phía phòng khách. Bàn chân trần chạm xuống nền nhà lạnh lạnh, Nan Da chậm rãi băng qua phòng khách, dõi mắt xuống nhà kính. Dù trời không có gió nhưng cơn gió màu xanh lá cây vẫn tràn đầy giữa những tàu lá khổng lồ khiến người ta có cảm giác chúng đang bông bênh dập dờn.

Cộp. Cộp. Cộp.

Đúng là âm thanh đó. Nan Da đang đưa mắt nhìn xuống nhà kính liền vội vã quay đầu, nhìn trừng trừng cánh cửa phòng Hyun Moo. Rõ ràng âm thanh phát ra từ phòng anh. Cô nhón gót chân, lại gần trước cửa phòng, áp tai lên đó.

Cộp. Cộp. Cộp.

Nan Da nghe thấy âm thanh va đập của cái gì đó nhanh và rõ hơn một chút. Giữa những âm thanh phát ra mơ hồ ấy trộn lẫn cả tiếng rên bị đè nén.

Anh ấy đau ở đâu sao? Mình có cần gọi phu nhân Victory không?

Nan Da khẽ khàng xoay tay nắm cửa. Cạch. Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra. Cô khẽ đẩy cánh cửa chớp nặng nề để nó không phát ra tiếng động. Thông qua khe cửa hẹp, cô nhìn thấy một cơ thể đang cuộn tròn trên sàn nhà mờ mờ tối. Cô hé cánh cửa thêm một chút, ánh sáng của nhà kính hắt vào một vệt dài, làm lộ rõ bóng hình đang cuộn tròn lại.

Là Hyun Moo.

Anh nằm co người trên sàn nhà, tay tằm lấy tóc mình, đầu đập mạnh lên sàn. Bàn tay đang đặt ở tay nắm cửa của Nan Da liền đưa lên che miệng. Mùi tanh của kim loại tỏa ra. Quá sợ hãi, đôi chân vốn luôn lạnh lẽo của cô giờ đứng im bất động, không tài nào nhúc nhích. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi cô đang phân vân không biết làm thế nào, Hyun Moo liên tục nện đầu xuống sàn nhà như muốn đập vỡ đầu anh. Nan Da cố nặn chút dũng khí ít ỏi, tiến lại gần Hyun Moo.

“Anh... anh làm sao vậy?”

Giây phút đưa tay chạm vào vai Hyun Moo, Nan Da hít vào một hơi sâu. Người anh lạnh khủng khiếp. Làn da lạnh ngắt khiến anh không ngừng lên cơn co giật. Mồ hôi tuôn ra như tắm, cả người Hyun Moo ướt đầm. Cơ thể anh run lẩy bẩy một cách đáng sợ.

“U hư...”

Tiếng rên thoát ra giữa đôi môi Hyun Moo đang nghiến chặt như thể muốn nghiền nát cả hàm.

“Nà... này anh! Anh đau ở đâu?”

“U hư...”

“Chờ một chút. Để tôi đi gọi bác gái...”

Phải báo cho phu nhân Victory biết. Nan Da vội vàng toan đứng dậy, nhưng một bàn tay lạnh giá đã nắm chặt lấy cổ tay cô.

“Đừng đi...”

“Phải báo cho mẹ anh biết. Anh phải đi bệnh viện thôi.”

“Xin cô đừng. Làm ơn...”

Bàn tay anh nắm lấy cổ tay Nan Da hết như rễ cây cứng ngắt, một mực không buông, hình như anh định sẽ chịu đựng tất cả mọi cơn đau.

“Này anh...”

Nan Da định kéo cổ tay mình ra khỏi cái nắm của Hyun Moo thì đột nhiên anh ôm chặt lấy eo cô, khiến cô không thể thốt nên lời. Cánh tay anh cuộn lại đầy đau đớn, siết chặt đến mức muốn bẻ gãy cả eo cô. Cơn đau của Hyun Moo truyền nguyên vẹn sang cô.

Nan Da cảm nhận được cơ thể của anh đang co giật liên tục, tựa như chấn động của một cái trống không lồ. Đến lúc ấy, cô mới nhìn thấy cái bóng đen đang tiến gần anh. Nỗi sợ hãi bất thành linh trào lên, chạy dọc theo sống lưng và gáy cô. Cái chết đang lờn vờn ngay trước mắt.

Cái chết.

Đối với Nan Da, sự ra đi đột ngột của bố, hay lúc mẹ qua đời vì cơn nhồi máu cơ tim, đều là một “kết quả”. Điều không thể chấp nhận hoàn toàn, nhưng rất cuộc, đó là một kết quả không thể không khuất phục. Thế nhưng, cái chết của Hyun Moo là một quá trình, cũng là thì hiện tại. Cô bỗng chốc nhận ra, nhìn một người đang từ từ đi đến cái chết như thế này còn khủng khiếp hơn. “Cái

chết” và “đang chết dần” thật khác nhau. Có lẽ cái chết không đáng sợ, mà khoảng thời gian chờ đợi nó mới đáng sợ.

“Làm... làm sao đây...”

Nan Da ôm chặt lấy đầu Hyun Moo.

Tích tắc tích tắc.

Nan Da nghe thấy âm thanh kim giây vọng đến từ nơi nào đó.

Anh ấy sẽ chết đi như thế này sao? Một giây, hai giây, ba giây... Ngay cả trong giây phút này đây, khối u tựa như móng vuốt của loài quỷ dữ vẫn đang sinh sôi trong đầu anh, gặm nhấm và ăn mòn sinh mệnh của anh sao?

“Xin anh... hãy cố chịu đựng.”

Anh có nghe thấy Nan Da không? Khoảnh khắc đó, cô cảm nhận được cánh tay Hyun Moo quấn quanh eo mình hơi buông lỏng ra, cơn co giật của anh đã ngưng, cơ thể lạnh ngắt rũ xuống. Cánh tay quấn quanh eo cô cũng dần mất đi sức mạnh.

“Hyun... Hyun Moo à.”

Phu nhân Victory không khoác áo choàng, chỉ mặc độc bộ đồ ngủ vội vã chạy lên. Bà vừa mơ thấy một cơn ác mộng. Trong giấc mơ, một giếng nước sâu hun hút không thấy đáy như một con rắn đang nuốt chửng lấy Hyun Moo. Choàng tỉnh giữa cơn ác mộng, phu nhân Victory tức tốc chạy lên tầng hai. Bà đứng sững người, nhìn Nan Da đang vừa khóc vừa ôm chặt lấy đầu Hyun Moo.

“Hyun Moo của ta...”

Nan Da lắc đầu.

“Cháu không biết nữa. Người anh ấy lạnh lắm.”

Phu nhân Victory mở đèn bàn. Bà ngồi như đờ gục xuống bên cạnh Hyun Moo, dăm dăm nhìn vào gương mặt đứa con trai.

“Trông nó như đang ngủ ấy.”

Cơn đau đầu giãy vò Hyun Moo đến mức khiến anh muốn tự đập vỡ đầu mình. Tần suất dần nhiều thêm, cơn đau cũng ngày một lớn hơn. Do khối u, áp suất não tăng lên, làm tổn thương đến thần kinh thị giác, khiến Hyun Moo không còn nhìn thấy nữa.

“Trông rõ lành lặn thế này... Đẹp trai thế này mà...”

Phu nhân Victory nắm đũa con trai, thần thờ lằm bằm. Đứng trước hiện thực tàn khốc khó chấp nhận, bà chỉ còn biết lắc đầu.

“Sao anh ấy không tiến hành chữa trị ạ?”

“Nó nói muốn chết trong tự trọng. Toàn thân bị bại liệt, phải có người đỡ phân và nước tiểu cho, phải gắn máy trợ thở vào người, rồi còn chẳng nhận ra được ai với ai. Nó nói không muốn sống như thế.”

Một cái chết có tự trọng.

Có lần, Nan Da từng thấy những người lựa chọn cái chết nhân đạo trong một chương trình tài liệu phát tán ti vi. Đối với những bệnh nhân phải khổ sở vật vã vì cơn đau cực điểm, như bệnh ung thư thời kỳ cuối chẳng hạn, với tư cách là một con người, cô nghĩ họ cần có quyền được chết trong khi vẫn giữ được lòng tự trọng tối thiểu của bản thân. Nan Da cũng nghĩ, với việc bám lấy thiết bị hỗ trợ duy trì mạng sống nhân tạo tiếp tục một cuộc đời không còn ý nghĩa, một cái chết họ có thể tự mình lo liệu có phải tốt hơn không?

Vậy những người còn sống sẽ ra sao?

Nan Da lặng lẽ quan sát phu nhân Victory. Đầu tóc bà rối bời, người ngẩn ngơ như mất hồn. Có lẽ đối với người được gọi là “mẹ”, cái chết có tự trọng chẳng có ý nghĩa gì hết. Đối với người làm mẹ, cái chết của con mình có thể khiến họ không dám xia đến những thứ như tôn nghiêm hay lòng tự trọng. Cho dù đứa con của mình có không còn ý thức đi chẳng nữa, cho dù có phải đổ bỏ tiểu tiện cho nó đi chẳng nữa, thì người sẽ vùng vẫy đầy thống thiết, quyết tâm níu kéo đến cùng hơi thở của con mình, trên thế gian này có lẽ chỉ có mẹ mà thôi.

“Giúp ta một chút.”

Phu nhân Victory luôn tay vào nách Hyun Moo, nhìn sang Nan Da. Ở phía đối diện, Nan Da cũng vắt cánh tay Hyun Moo qua cổ mình rồi đứng dậy. Hai người loay hoay đỡ anh nằm xuống giường. Cảm nhận được cơ thể nặng trĩch của Hyun Moo thậm chí còn khiến hai người họ thấy nhẹ nhõm. Bởi đây là trọng lượng của một sinh mệnh còn đang sống.

“Đằng nào cũng phải tìm một y tá nội trú cho nó.”

Phu nhân Victory mở cúc áo sơ mi ướt đầm của Hyun Moo, thở hắt ra một hơi. Chiếc sơ mi ướt dính vào cơ thể anh có vẻ khó cởi.

“Được rồi. Nan Da, cháu cũng đi ngủ đi. Cháu còn phải đến bệnh viện nữa. Phải duy trì thể trạng cho tốt.”

Nan Da chìa tay ra định giúp, nhưng giọng nói lạnh lùng của bà đã vang lên. Nghe bà nhắc đến chữ “bệnh viện”, cô chỉ còn cách quay lưng bước đi. Một lần nữa, cô nhận thức được lý do tại sao mình đến ngôi nhà này. Nan Da đóng cánh cửa phòng Hyun Moo lại.

Anh cảm nhận được sự tồn tại của một người nào đó.

Tiếng bước chân ngập ngừng bước lại gần này không phải của mẹ anh, cũng không phải của dì Jung Rye. Bù cho việc không nhìn thấy gì, anh trở nên nhạy cảm một cách khủng khiếp với âm thanh và mùi hương. Tiếng thở thật trọng. Mùi xà phòng xa lạ. Không biết có phải vì người đó đã che mắt mặt trời buổi sáng hay không, hơi ẩm chạm đến gương mặt anh bỗng dựng biến mất. Hyun Moo khó chịu với sự tồn tại xa lạ ấy, nhưng cố gắng lờ nó đi, vờ như mình đang ngủ.

10 phút, 20 phút, 30 phút.

Hyun Moo cứ ngỡ sự tồn tại ấy sẽ biến mất, nhưng không mùi xà phòng vẫn tiếp tục luân quần ở nơi này. Cảm nhận được mùi xà phòng cùng với gương mặt ấy, ánh mắt anh liền trở nên khó chịu.

“Xin anh... hãy cố chịu đựng.”

Lạ lùng làm sao, bất chợt nhớ đến giọng nói thiết tha khi ấy, cảm giác bực mình của Hyun Moo càng bùng lên. Gương mặt anh cau lại, tạo thành một nếp nhăn sắc lẹm giữa mi tâm.

“Tránh ra giùm đi.”

“Hức!”

Anh nghe thấy tiếng hít vào đầy gấp gáp.

“Cô tránh ra giùm đi, đừng che mặt trời nữa.”

Hình như vì vội vã hít vào một hơi nên cô bị sặc thì phải, mùi xà phòng cùng tiếng ho sặc sụa càng trở nên đậm hơn đôi chút.

“Anh... không sao chứ?”

Hyun Moo phì cười.

“Nếu là cô, liệu cô có “không sao” được hay không, khi một quả bom hẹn giờ gài trong đầu mình cứ kêu tích tắc tích tắc?”

Một âm thanh giạt nảy rồi sượt qua cổ áo phát ra.

“Dù tôi không biết cô nghĩ thế nào mà bước chân vào nhà này, nhưng vợ vét được cái gì thì vợ đi, rồi biến ngay lập tức. Mẹ tôi không phải là người đơn giản đâu.”

Hơi thở gấp gáp càng trở nên rõ hơn.

“Nghĩ đến chuyện một đứa con gái như cô mang thai đứa con của mình, tôi đã thấy ớn lạnh rồi. Cô hiểu ý tôi là gì chứ?”

“Tôi với anh cũng giống nhau cả thôi. Tôi đây cũng chẳng lấy làm hứng thú với việc phải mang thai con của một ông chú như anh đâu.”

“Cái gì?”

Lối ăn nói thẳng tưng không chút kiêng dè của cô khiến chân mày Hyun Moo ngộ ngậy không yên.

“Nếu không phải vì tiền, chẳng đời nào tôi thèm liếc mắt đến loại người như chú đâu.”

“Đã thích tiền đến thế thì thà đi bán thân còn hơn. Chẳng phải đường đường chính chính hơn hay sao?”

Thay vì đáp lời, dường như cô vừa bước một bước lại gần anh. Tiếng bước chân cùng hơi thở mãnh liệt truyền đến tai anh thật rõ ràng sống động.

“Đã bán rồi. Bán cho mẹ chú đấy thôi. Còn đóng dấu một cái cộp lên hợp đồng nữa kia.”

Gì cơ? Cái kiểu ngênh ngang phách lối của cô khiến Hyun Moo sững sờ.

“Số tiền đó tôi sẽ cho cô, thế nên cô mau rút xéo khỏi cái nhà này đi.”

“Tại sao tôi phải nhận tiền của chú?”

“Loại con gái vì tiền đến mức bán thân còn bày đặt phân ra tiền của ai với ai nữa cơ à?”

“Tôi không cần tiền không rõ nguồn gốc đâu nhé.”

Cô ta quả là trơ trẽn, xác láo và vô phép tắc. Không đáng nói chuyện với loại người này. Thà ngó lơ còn hơn.

“Cút đi”

“...”

“Tôi bảo cô cút đi. Và sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Mặc dù đứng ra Hyun Moo không nhìn thấy gì phía trước nên câu nói vừa rồi có không phù hợp, nhưng anh không thèm sửa lại. Nếu cô ta dám hó hé câu nào về chuyện anh không nhìn thấy, nhất định anh sẽ đuổi cổ cô ta ngay lập tức.

“Xem ra anh không sao cả.”

“Cái gì?”

“Thấy anh tuôn ra một tràng những lời độc địa thế này, xem ra anh vẫn còn khỏe lắm.”

Còn bày đặt giả vờ bao dung quảng đại cơ đấy. Hyun Moo khịt mũi.

“Tôi không hẹp hòi đến độ đi cãi nhau với một người đang bệnh đầu. Tôi cũng có lòng thương cảm đấy.”

Nghe đến ba chữ “lòng thương cảm”, đôi môi anh liền trở nên méo mó. Chỉ để lại một tiếng hừ trong cổ họng, tiếng bước chân cùng mùi xà phòng của cô xa dần. Hyun Moo siết chặt cái đồng hồ đeo tay trong bàn tay mình.

Hừ! Lòng thương cảm?

“Nếu cô đã chuẩn bị xong xuôi thì xuống đi... ạ.”

Giọng nói đột ngột vang lên khiến Nan Da đang cúi lom khom dưới chân giường liền nhô người dậy, gáy va vào góc giường, kêu rầm một tiếng.

“Ái!”

“Ôi trời ơi. Cô không sao chứ... ạ?”

“Cháu không sao.”

Nan Da đưa tay xoa lấy xoa để sau gáy, nở nụ cười ngượng ngùng. Di Jung Rye chăm chú nhìn cô, khẽ tặc lưỡi một cái.

“Trông hết lúc còn bé.”

“Dạ?”

“Lúc còn bé, cô đã rất cứng cỏi, biết giúp bố mẹ làm việc rồi.”

“Cô biết cháu ạ?”

“Tôi là bạn hồi tiểu học với In Sook mà... À, mẹ Yong ấy.”

“À, à.”

“Tôi có việc nên hay về quê. Tôi nghe nhiều chuyện về... nhà Nan Da lắm. Nghe bảo gia đình cô rất cần cù.”

Đến lúc đó Nan Da mới gật đầu. Người đầu tiên nhắc đến chuyện Hyun Moo và phu nhân Victory với cô cũng là thím Yong. Cô đoán chắc là thím Yong đã kể sự tình của Nan Da cho dì Jung Rye nghe.

“Cậu chủ tí mĩ đến như thế thật là đáng yêu. Nhân duyên lại thành ra thế này... nhỉ.”

“Dạ?”

Nan Da định đưa tay chỉnh lại áo sơ mi bị cuộn lên vì nãy giờ cúi rạp người tìm đồng hồ, nghe thấy thế bèn khựng lại.

“À, à không. Cô nhanh xuống nhà đi... ạ. Phu nhân rất ghét phải chờ đợi.”

“Vâng. À, cô cứ nói chuyện thoải mái với cháu đi ạ. Cô cứ gọi cháu Nan Da là được rồi.”

Dường như xung hô có phần bất tiện, mỗi lần lên tiếng gọi Nan Da, dì Jung Rye cứ nghỉ một nhịp rồi đính thêm “cô”, không thì cũng hấp tấp chèn thêm chữ “ạ” vào cuối câu.

“Khi nào chỉ có riêng hai chúng ta, tôi sẽ làm thế. Phu nhân biết được sẽ không thích đâu.”

Phu nhân Victory không thích lắm thứ thật. Nan Da nhét điện thoại vào cái ví cần tay nhỏ, khẽ cười.

Phu nhân Victory ngồi chôn người thật sâu vào ghế ô tô. Nét mặt bà u tối như đang chất chứa nhiều suy nghĩ. Bà đưa mắt trông về phía nhà kính nơi Hyun Moo đang ở, thở ra một hơi dài, rồi quay đầu lại nhìn Nan Da. Cô mặc quần jeans và áo sơ mi, trông khá gọn gàng sạch sẽ, thế nhưng chân lại đi một đôi giày thể thao cũ xỉn. Phu nhân Victory nhìn Nan Da chạy ào xuống cầu thang trong vườn như một đứa trẻ, gương mặt bà nhuốm đầy vẻ băn khoăn.

“Ta có thể hỏi lý do vì sao được không?”

Phu nhân Victory lên tiếng hỏi khi Nan Da đề nghị bà hãy để cho cô được ở cùng Hyun Moo và nhìn chằm chằm gương mặt ngây thơ hồn nhiên của cô với vẻ nghi ngờ. Vì định để một người chăm sóc riêng cho Hyun Moo nên bà không ngờ đến yêu cầu này của Nan Da. Gương mặt này cũng không phải của một người lấy đứa bé ra làm vật bảo đảm cho yêu cầu của mình. Cũng đúng, gương mặt này rất khác.

“Nếu phu nhân không đồng ý thì cháu xin phép được từ chối.”

Nan Da nhìn chằm chằm cơn mưa rào đang trút xuống, rồi đứng bật dậy như thể chẳng lưu luyến gì.

“Này cô. Cô phải nói lý do...”

“Không có lý do đâu ạ. Chỉ là... cháu muốn làm thế thôi.”

Phu nhân Victory không có quyền chọn lựa. Dầu có là một cọng rơm đi nữa bà cũng phải bám lấy cho bằng được. Nếu Hyun Moo trực tiếp lại gần đứa con đang dần lớn lên của mình và cảm nhận nó, biết đâu thằng bé lại có ý nghĩ muốn sống thì sao? Bà cũng tính đến điều đó. Cuối cùng, bà cho phép yêu cầu của cô. Thế nhưng sáng sớm hôm nay, khi nhìn thấy Nan Da ở trong phòng Hyun Moo, lòng bà lại như một cái lưới bị rối tung lên.

Vẻ mặt của Nan Da khi ôm chặt lấy đầu Hyun Moo và khóc rớt cuộc là thế nào? Gương mặt ấy thực sự sợ hãi và hoảng loạn. Dường như cô cũng không hay biết rằng chính mình đang khóc. Phu nhân Victory chỉ biết đứng thẫn thờ nhìn những giọt lệ từ đôi má cô rơi xuống áo sơ mi của Hyun Moo bằng đôi mắt xa lạ.

Bà lắc lắc đầu, không muốn bị tình cảm chi phối. Bởi bà vốn ghét sự đồng cảm, ghét cả lòng thương hại. Để tình cảm xen vào những chuyện như thế này chỉ tỏ làm đôi bên trở nên mỗi một. Đối với Nan Da lại càng là như thế.

“Cháu không có bộ quần áo nào khác à?”

Mùi xà phòng thanh sạch tỏa ra từ người Nan Da đang bước vào trong xe. Hương trái cây tươi mát cũng phảng phất quanh cô gái hai mươi ba tuổi mới rũ bỏ vẻ thiếu nữ ngây ngô. Sức sống dồi dào đó khiến lòng ngực bà đau thắt đến khó chịu. Nghĩ đến sinh khí của đứa con trai đang ngày một héo úa tái tê, trong khi sinh khí của cô gái ngồi đối diện bà đây lại đang trào dâng sung mãn, tính xấu của bà liền trở dậy, khiến bà tự dung bắt lỗi phong cách ăn mặc của Nan Da.

“Lẽ ra phải đi mua thêm ít quần áo nhưng cháu bận sắp xếp chuyện này chuyện nọ, còn cả bàn giao công việc nên không có thời gian ạ. Việc nhà nông trông vậy mà nhiều vấn đề phiền phức lắm. Bác thấy xấu hổ à?”

“Có gì mà ta phải xấu hổ.”

“Cháu cũng không thấy xấu hổ đâu.”

Không phải con bé nói năng thẳng tuột quá rồi sao? Phu nhân Victory ngỡ ngàng, chăm chú nhìn gương mặt lấm chàm tàn nhang của cô. Đó không phải

nét mặt toát ra vẻ ranh mãnh, hay ngoan cố vì bị tổn thương lòng tự trọng, mà đúng là gương mặt thực sự tiếc nuối vì không có thời gian đi mua sắm quần áo.

“Mẹ này...”

“Cháu gọi kiểu đó hơi bất lịch sự rồi đấy, phải gọi ta là “phu nhân”. Không thích thì gọi là bác gái.”

“Mẹ của bạn bè từ xưa đến nay cháu đều gọi là mẹ cả.”

“Hyun Moo có phải bạn cháu đâu?”

“Đúng là anh ấy không phải bạn cháu, nhưng mà...”

“Chúng ta chẳng qua chỉ là quan hệ trên giấy tờ thôi, ta mong cháu đừng vượt quá giới hạn thì hơn.”

“Dạ.”

“Chẳng lẽ cháu mong ước ta đối xử như con dâu à?”

Hôm nay phu nhân Victory lạnh lùng hơn mọi ngày. Nan Da ngoan ngoãn gật đầu, đôi môi len lén nhếch lên vẻ tinh nghịch.

“Bác gái này.”

“Gì cơ?”

Cặp chân mày tao nhã của phu nhân Victory nhướn lên với vẻ sắc bén. Gương mặt bà bằng hoàng như thể một cô nữ sinh vừa nghe thấy có người gọi mình là “bác gái” ở nhà tắm công cộng.

“À không, thôi vậy, thưa bác gái.”

Nan Da cố tình phát âm thật rõ ràng hai chữ “bác gái”.

“Đã nói thì nói cho hết đi. Ta ghét nhất mấy người ăn nói lấp lửng đấy.”

“Cháu quên mất rồi. Lần sau cháu sẽ cẩn thận hơn ạ, thưa bác gái.”

“Gì cơ?”

Giọng nói cùng chân mày của phu nhân run lên bần bật. Nan Da quay đầu đi, giả vờ chăm chú nhìn giàn đăng tiêu phía bên trên tường rào, đôi môi suýt chút nữa bật ra tiếng cười nhưng cô cố nén lại. Khóe miệng của tài xế nhìn qua gương chiếu hậu cũng giật giật.

“Tài xế Kim, anh còn làm gì mà chưa khởi động xe?”

Nghe thấy giọng nói bực dọc của phu nhân Victory, chiếc xe to lớn bèn lập tức xuất phát.

Tường rào cao vút như bức tường thành vây quanh ngõ hẻm lướt đi trơn tru không một tiếng động. Hoa hồng trắng phía trên tường rào cao tươi rói trong ánh nắng mùa hè. Đó là giống hoa nào ấy nhỉ? Hoa hồng trắng nở trong trên cây rậm rạp tựa những bông hoa súng nở rộ trong hồ nước xanh mát. Giống hoa hồng trắng quyến rũ ấy mẹ cô rất thích, gần giống hoa hồng Pascali.

Dù kẹt giữa công việc nhà nông bận rộn, mẹ cô vẫn chăm sóc cẩn thận cho vườn hoa của bà. Cứ nghe tin có giống hồng mới xuất hiện ở vườn ươm, mẹ lại hào hứng hết như một cô thiếu nữ. Bố cô gọi nó là “khu vườn của người theo chủ nghĩa khoái lạc”, thế nhưng vườn hoa hồng ấy là niềm tự hào, cũng là sự xa xỉ duy nhất của mẹ. Những khách hàng tìm đến nông trại, trông thấy vườn hoa của mẹ đều trầm trồ cảm thán, những lúc như thế, mẹ luôn ngấm ngấm vui sướng. Vậy mà giờ đây, sau khi mất đi chủ nhân của mình, nó đã trở nên xơ xác đến nhường nào.

Bầu không khí bên trong ô tô chạy đến bệnh viện thật yên tĩnh. Phu nhân Victory chìm trong dòng suy nghĩ đúng theo phong cách của một quý phu nhân, còn Nan Da thì lặng im nhìn ra ngoài cửa sổ. Đã qua giờ tan tầm mà xe cô vẫn đông như mắc cửi. Chiếc xe buýt phả ra làn khói đen ở giữa đường đang chuyển làn để sang đường đối diện. Cứ như muốn đi ngược lại cuộc đời được ban cho, quay ngược dòng thời gian đang trôi, chiếc xe buýt ấy trông khổ sở làm sao. Chiếc Sonata màu bạc ở làn bên cạnh đang theo sát đuôi xe phía trước, tuyệt đối không cho chiếc xe buýt chen vào không hiểu sao trông thật đáng ghét.

Phải nhường một lần đi chứ.

Nan Da khẽ thở ra một hơi dài, lòng thầm trách cứ chủ nhân của chiếc Sonata màu bạc mà cô không biết mặt. Cô không nói lời nào, chỉ biết dăm dăm nhìn những con đường của thành phố Seoul chậm rãi lướt qua trước mắt. Nan Da đếm số xe Sonata màu bạc đi lướt qua. Cô ngừng lại dòng suy nghĩ, như thể cố gắng ngoảnh mặt làm ngơ với những việc xảy đến trước mắt.

“Đến rồi.”

Tòa nhà bệnh viện màu trắng lọt vào tầm mắt, phu nhân Victory len lén quay đầu lại nhìn Nan Da. Dù không để lộ cảm xúc nhưng không biết có phải vì căng thẳng hay không, đôi vai Nan Da đông cứng lại. Những ngón tay nắm lấy ví và điện thoại cũng siết chặt.

“Xuống xe đi.”

Nan Da xuống xe, đi theo phu nhân Victory. Phù, cô hít vào một hơi thật sâu.

“Ngày bắt đầu kỳ kinh nguyệt cuối cùng là ngày 4 tháng 6...”

Nữ bác sĩ trung niên là bạn hồi cấp ba với phu nhân Victory nhìn kỹ càng con dấu, đoạn bà ngừng lời một lúc rồi quay sang phía phu nhân Victory.

“Phu nhân Lee, phiền bà ra ngoài một lát.”

“Tại sao?”

“Quyền riêng tư của bệnh nhân.”

Nghe thấy câu nói của viện trưởng Jang, biểu cảm của phu nhân Victory thoáng chốc sững sờ, như thể bà vừa nghe phải một câu chuyện nhảm nhí nào đó.

“Tôi là người bảo hộ của con bé đấy.”

“Người bảo hộ cũng không được.”

Viện trưởng Jang thẳng thừng nói, phu nhân Victory đành miễn cưỡng cảm túi xách đứng dậy.

Viện trưởng Jang nhìn cánh cửa nơi phu nhân Victory vừa khuất dạng một lúc rồi mới chuyển ánh mắt về phía Nan Da.

“Cô Yoon Nan Da, cô từng... quan hệ tình dục chưa?”

Nan Da cắn môi.

“Rốt cuộc sao cô lại...”

Giọng nói của viện trưởng Jang trở nên nghiêm khắc, như có ý trách mắng. Nan Da thật chỉ muốn trốn quách đi đâu đó ngay lúc này.

“Cô thật sự làm được chứ?”

Vẫn cắn môi, Nan Da gật đầu.

“Hãy. Chuyện gì cũng có sự tình trong đó, có lẽ đây không phải việc tôi có thể can thiệp được.”

Viện trưởng Jang lẩm bẩm như thể đang nói một mình. Bà không nói gì, tay gõ cốc cốc lên mặt bàn, rồi gọi phu nhân Victory vào.

“Sức khỏe của cô Yoon Nan Da rất tốt, chu kỳ kinh nguyệt cũng ổn định. Vậy nên điều chỉnh theo chu kỳ buồng trứng tự nhiên rồi tiến hành thụ tinh nhân tạo sẽ tốt hơn.”

“Viện trưởng Jang, để tăng tỉ lệ đậu thai thì kích thích tăng rụng trứng không phải sẽ tốt hơn sao?”

Phu nhân Victory xen lời. Viện trưởng Jang lắc đầu.

“Không cần thiết. Nói gì thì nói, phương pháp tự nhiên vẫn là cách tốt nhất. Nào, đi siêu âm thử xem sao.”

“Siêu, siêu âm ấy ạ?”

Nan Da nuốt một ngụm nước bọt, hỏi lại.

“Phải kiểm tra tình trạng của nang trứng mới quyết định được ngày tiến hành phẫu thuật. Nào, đi hướng này.”

Phu nhân Victory đẩy nhẹ đôi vai đang phập phồng lo sợ của Nan Da.

Phòng khám bệnh lờ mờ tối.

Mặc dù Nan Da đã thay đồ theo hướng dẫn của y tá, nhưng cái ghế kỳ quái kia khiến cô hoàn toàn không dám nghĩ đến việc leo lên nó.

“Cô thay đồ xong chưa?”

Y tá kéo rèm, bước vào phòng khám. Cô ta nhìn Nan Da đang đứng ngẩn người ra đó, gương mặt đầy vẻ bực dọc.

“Nếu thay đồ xong rồi thì nhanh leo lên ghế đi.”

Trước lời thúc giục của y tá, Nan Da lúng túng trèo lên ghế khám bệnh.

“Giọng chân ra.”

Giọng nói cộc cằn không chút ân cần khiến nổi xấu hổ của cô bỗng chốc tuôn trào. Giây phút đôi chân trần chạm vào lớp da lạnh lạnh của ghế, có thứ gì đó rơi vào vành mắt cô. Nan Da nhắm nghiền mắt lại.

Không sao đâu. Không sao đâu. Không sao... đâu mà.

Cô nghe thấy tiếng y tá kéo tấm rèm che dưới eo rồi bảo cô chuẩn bị.

“Xem nào.”

Ánh đèn sáng bên dưới tấm rèm dần sáng lên, cô thấy lạnh lạnh.

“Thả lỏng người nào. Cô Nan Da, thả lỏng người đi.”

Cô ta bảo thả lỏng người, nhưng Nan Da không biết phải thả lỏng thế nào. Cô chỉ biết siết chặt nắm tay.

“Y tá Kim, cô ra ngoài chút đi...”

Im lặng bao trùm trong phòng khám sau khi cô y tá đi ra ngoài. Rồi đèn cũng được tắt.

“Đối với trường hợp phụ nữ chưa quan hệ tình dục phải kiểm tra từ hậu môn, nhưng với cô Nan Da, chúng tôi sẽ đưa vào âm đạo. Đằng nào cũng phải thực hiện thụ tinh nhân tạo mà.”

“Vâng... âng.”

“Cô cứ thoải mái. Phụ nữ ai rồi cũng phải quen thân với khoa Sản, trước khi kết hôn ai cũng vậy cả mà. Đạo gần đây, học sinh cấp ba mắc bệnh ung thư buồng trứng không còn là chuyện hiếm. Cô cứ nghĩ đây là kiểm tra đơn giản thôi, đừng căng thẳng quá. Dù khó khăn thật, nhưng mà... hãy nghĩ đến mẹ một chút.”

Hình như có gì đó chảy xuống từ vành mắt, vành tai cô, nóng nóng và nặng nề. Vì bị rèm che mắt nên cô không nhìn thấy gì cả, nhưng Nan Da vẫn gật đầu như một đứa trẻ ngoan biết vâng lời. Nước sông sánh đọng bên vành tai cô.

“Chuẩn bị xong rồi thì cô kêu một tiếng “cố lên” nhé.”

Đang lúc rói ren mà Nan Da cũng phải bật cười thành tiếng. Viện trưởng Jang kiên nhẫn chờ Nan Da. Cô hít thở thật sâu nắm chặt phần áo choàng xung quanh ngực, thậm chí một tiếng “cố lên” thật khế.

“Được rồi. Tôi sẽ cố gắng hết sức không làm cô đau nên cô Nan Da cũng phải cố lên nhé. Cô cứ hít thở từ từ thôi. Cố lên! Tôi bắt đầu đây. Đau thì nói tôi biết nhé.”

Có cái gì đó thô cứng và lạnh lẽo chạm rãi đi vào bên trong cơ thể Nan Da.

“Cô không sao chứ?”

“Vâng...”

Đau thật. Nhưng cô chịu đựng được.

“Sắp xong rồi. Cô thả lỏng người đi, cô làm tốt lắm. Cô nhìn thấy trên màn hình chứ?”

Nan Da mở mắt, trông thấy màn hình trắng đen. Tựa như bầu trời đêm của một ngày u ám.

“Tử cung cứng chắc và buồng trứng cũng khỏe mạnh. Cô nhìn thấy cái cục tròn tròn ở đây chứ? Đó là nang trứng đấy. Xinh đẹp và khỏe mạnh hết như cô Nan Da vậy, nảy nở rất nhiều. Xem ra chỉ khoảng một, hai ngày thôi là nó sẽ vỡ ra. Nang trứng vỡ ra thì theo trứng sẽ đi ra hướng ống dẫn trứng. Thế nào? Thần kỳ đúng không?”

“Vâng.”

Những tế bào đen thui tụ lại thành những cụm nhỏ nhỏ như nhau trông giống hết chùm nho. Những thứ như thế có trong cơ thể mình vừa thần kỳ, lại vừa đáng sợ.

“Cô vất vả rồi. Nếu bị ra máu, cô cứ dùng băng vệ sinh ở trong phòng thay đồ nhé.”

Viện trưởng Jang tắt đèn. Bà đang định ra ngoài thì ánh mắt di chuyển đến ngón chân đang co chặt lại của cô. Ngón chân vô lực bị nâng lên không trung khẽ run rẩy. Viện trưởng Jang chậm rãi khép hai chân cô lại, chỉnh trang áo choàng cho cô. Tuy hơi giật mình nhưng Nan Da không từ chối bàn tay của bà.

Cô thay đồ rồi đi ra ngoài. Phu nhân Victory và viện trưởng Jang đang nhìn bức ảnh siêu âm của Nan Da, trao đổi gì đó với nhau.

“Cỡ một, hai ngày sẽ ổn thôi. Hôm đó, rồi khoảng một, hai ngày sau đây sẽ tiến hành phẫu thuật. Sẽ đơn giản hơn hôm nay.”

Viện trưởng Jang nở nụ cười dịu dàng như muốn nói cô đừng lo gì cả, gật đầu với Nan Da.

Khám xong ở khoa Sản, Nan Da bị phu nhân Victory lôi đi kiểm tra nha khoa.

“Không có răng sâu, lợi và chân răng đều chắc chắn, hàm răng đều và rất khỏe. Chỉ cần lấy cao răng là được rồi.”

Nan Da há miệng, cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh panorama¹ của mình hiện trên màn hình, cảm thấy bản thân không khác nào một con bò ở chợ gia súc. Con bò bị chủ nhân lôi ra ngoài, bị bàn tay của những người mua và người bán bắt ép phải há mồm rồi nhe toàn bộ hàm răng ra. Một con bò đang sợ hãi, biết rõ số phận bi đát của mình, nhưng chẳng thể làm gì ngoài việc giương đôi mắt ngoan ngoãn ra nhìn.

Nan Da nghĩ, cũng may là trong suốt thời gian tiến hành lấy cao răng, gương mặt cô bị che đi. Lợi dụng âm thanh dụng cụ âm ỉ, Nan Da âm thầm rơi nước mắt. Cô thầm nhủ, giá mà nước mắt cũng được hút sạch đi như máy hút đang hút sạch nước và nước bọt đọng trong miệng cô thì tốt biết bao.

“Cháu không sao chứ?”

Nan Da không còn sức để đáp lời bà, chỉ biết gật đầu. Vành mắt đỏ quạch, cô nhìn như muốn xuyên thủng bảng chỉ số tầng trong thang máy. Phu nhân Victory lặng nhìn Nan Da đang cố tỏ ra mạnh mẽ, trong lòng bà cũng chẳng lấy làm dễ chịu. Trước khi đến bệnh viện, Nan Da giống như một thứ quả căng mọng đầy sức sống, thế mà giờ đây thứ quả ấy đã héo rũ như bị cuốn vào cơn bão, trầy xước khắp nơi. Phu nhân Victory động lòng thương xót, bà dịu giọng.

“Hồi ấy, vì mang thai Hyun Moo, ta cũng đến khổ với cái lợi. Cháu còn dễ chịu chán đấy. Nếu không muốn sau này chịu khổ thì kiểm tra trước vẫn hơn.”

Nan Da lại gật đầu. Cô tiếp tục dán mắt vào hàng số đang nhấp nháy với vẻ cố chấp.

“Cứ như cây trong nhà kính ấy.”

Sau khi xuống xe, phu nhân Victory bảo phải đi phòng y tá nội trú, Nan Da đành một mình quay về nhà. Cô nhìn tòa nhà kính, khẽ lắm bầm. Hyun Moo vẫn giữ nguyên tư thế hết lúc sáng, không thèm nhúc nhích chút nào.

“Cô Nan Da, cô phải ăn trưa chứ.”

Di Jung Rye từ trong bếp nói vọng ra. Nan Da đi vào bếp. Di đang đặt cháo, một ly nước, thìa và đũa lên cái khay.

“Mùi cháo thơm quá.”

“Của cậu chủ đấy. Đạo gần đây cậu ấy tiêu hóa không được tốt.”

“...”

“Tôi bày bữa trưa lên bàn rồi, cô Nan Da mau ăn đi. Chắc cô đói lắm, trễ thế này rồi mà.”

“Để cháu đem lên cho.”

Nan Da đón lấy cái khay từ tay di khi bà đang toan ra khỏi bếp.

“Không sao đâu. Cô mau ăn đi.”

“Cháu muốn làm mà.”

“Được rồi, vậy nhờ cô nhé.”

Mùi dầu mè ngây ngây xộc vào mũi trước cả tiếng bước chân. Nước miếng vô vị đọng lại dưới lưỡi giống như trước khi ói, bụng dạ anh nôn nao khó chịu. Hyun Moo nhú mày.

“Mời anh ăn cơm.”

Giọng nói không ngờ đến lọt vào tai anh.

“Tôi đặt lên đầu gối anh nhé?”

Mặc cho anh đã cảnh cáo đừng xuất hiện trước mặt anh, cô ta vẫn thản nhiên như không. Trán Hyun Moo nhăn tít, anh không đáp lại lời nào.

“Anh ngủ đấy à?”

“...”

“Cả ngày chỉ có ngủ thôi nhỉ.”

Giọng nói ấy khe khẽ lắm bằm.

Cạch, anh nghe thấy tiếng khay đặt xuống bàn. Cứ tưởng đặt cái khay xuống xong cô sẽ đi ra ngay, nhưng không, mùi xà phòng vẫn vương vấn bên cạnh anh thật lâu. Không muốn phải thừa nhận nhưng mùi xà phòng đã làm loãng mùi dầu mè ngai ngái, khiến anh không còn cảm giác buồn nôn nữa. Hyun Moo nhắm mắt, chậm rãi hít vào bầu không khí phảng phất mùi xà phòng của cô.

Ting, ting.

Đồng hồ quả lắc trong phòng khách phát ra tiếng chuông nặng nề cứ như hiện thân sống động của tiếng chuông tu viện Westminster. Hai giờ. Cho đến khi mặt trời lặn còn tận năm tiếng nữa. Tiếng chuông vang lên hai lần, dù đã trôi qua một lúc lâu nhưng anh vẫn cảm nhận được hơi thở của cô gái ấy, cô ta còn ở đó ư? Khó chịu thật. Ngay lúc Hyun Moo nghĩ phải dừng chuyện giả vờ ngủ lại thì một bàn tay ấm áp đã chạm vào lồng ngực anh.

“Sao anh chỉ biết ngủ thôi vậy? Thời tiết đẹp thế này cơ mà. Tiếc thật đấy. Ánh nắng mặt trời này... Gió nữa...”

Thanh âm của cô nghèn nghẹn, cứ như bị cảm.

Tách. Có gì đó rơi xuống nơi ngực áo sơ mi của Hyun Moo. Thứ vừa rơi xuống ấy dần thấm ướt một mảng áo của anh như vết mực loang ra. Mùi nước mắt thoảng lên. Hyun Moo nín thở, siết chặt nắm tay ở dưới gối. Anh phải hắt bàn tay này ra, phải đẩy cô gái đang rơi nước mắt lên áo người khác rõ bản thủ này ra, nhưng anh không thể nhúc nhích nổi. Hyun Moo cứ ngồi yên như thế, để mặc giọng nói của cô gái ấy thì thào bên tai.

Tiếc thật đấy. Ánh nắng mặt trời này... Gió nữa...

Ghi chú:

1. Thuật ngữ chỉ ảnh toàn cảnh.